

CILLA A ROLF
BÖRJLINDOVCI

MRAZIVÉ ZLATO

IKAR

CILLA A ROLF
BÖRJLINDOVCI

**MRAZIVÉ
ZLATO**

Preložila Mária Bratová

IKAR

Cilla & Rolf Börjlind
FRUSET GULD

Copyright © Cilla and Rolf Börjlind 2020
by Agreement with Grand Agency
Translation © 2021 by Mária Bratová
Jacket design © 2021 by Emil Křížka
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7716-8

ŠTOKHOLMSKÝ POLICAJNÝ DOM,
ÚSTREDNÁ BUDOVA, 1999

Arne Rönning neznášal novembrovú ponurosť, šero a tmu, vyvolávali v ňom sklúčenosť a poruchy spánku. No len čo sa mesiac prehupol do decembra, nálada sa mu zlepšila. Práve teraz však bola ešte len polovica novembra a lialo ako z krhly.

Odvrátil sa od okna a zadíval sa na tmavovlasé dievčatko, ktoré sedelo pri ňom na kraji písacieho stola. Bola to jeho dvanásťročná dcéra Olivia. Ráno ju bolelo hrdlo a nechcela ísť do školy. Manželka však predpoludním musela byť na súde a Arne nechcel Oliviu nechávať doma samu. Preto ju na pár hodín zobral so sebou na policajnú stanicu, po obede si po ňu mala prísť mama Maria. Vedel, že uňho v práci nebude mimoriadny zhon, takže by to mohol zvládnuť.

Olivia už prekutrala knižné police a vybrala si výtlačok Severskej kriminálnej kroniky. Z jednoduchého dôvodu - iné knihy tam neboli, iba dajaké šanóny a fascikle. Takže teraz sedela na stole a listovala v nej. Arne si vôbec nemyslel, že je to najvhodnejšia literatúra pre dvanásťročné dieťa, lebo sa v nej nachádzalo veľa fotografií z miesta činu.

„Ale ja si ju chcem pozerať!“ vyhlásila Olivia rozhodne.

A tak sa vzdal.

Arne sa s ňou teraz nemienil púšťať do rodičovského súboja. Preto pokojne pokračovala v listovaní.

„Ocko, čo je toto?“

Olivia ukázala na obrázok a Arne sa k nej sklonil.

„Dýka.“

„To vidím, ale prečo je pod ňou pravítko?“

„Aby bolo vidieť, koľko meria.“

„Prečo?“

Pred ďalšími otázkami Arneho zachránilo hlasné klopanie a súčasne sa otvorili ošarpané dvere. Do miestnosti vstúpila jeho šéfka Mette Olsäterová. Bujné, jemne prešedivené vlasy mala rozpustené a v rukách držala akýsi papier.

„Ahoj, Olivia,“ povedala a otočila sa k Arnemu. Nebola nadšená, keď si jej podriadení priviedli dieťa na pracovisko, ale výnimočne to tolerovala. Pokračovala: „Máme tu anonymný list, z ktorého vyplýva, že Kaldmu zrejme uniesli.“

Papier podala Arnemu.

„Žiadajú výkupné päť miliónov, neuvádzajú nič iné. List je napísaný po španielsky a nevyznieva úplne presvedčivo.“

„Prečo?“ Arne si vzal papier.

„Formulácie sú kostrbaté a nie sú tam podrobnosti o čase a spôsobe nadviazania spojenia. Iba varovanie pred kontaktovaním polície.“

„Kto dostal tento list?“

„Adresovali ho na jeho firmu. Nemyslím si, že naozaj súvisí s Kaldmovým zmiznutím, ale pustíme sa aj po tejto stope. Technici práve skúmajú originál.“

„Fajn.“

Vtom sa vo dverách zjavil ďalší kolega, Arneho dlhoročný spolupracovník Tom Stilton, oblečený neformálne v modrom pulóvri a džínasoch.

„Práve mi volal Boberg,“ oznámil Tom. „V spálni našli niekoľko cudzích vlasov.“

„Akože cudzích?“ zaujímala sa Mette.

„Tmavých.“

„Aha.“

Stilton sa otočil k písaciemu stolu.

„Olivia, nešla by si so mnou do bufetu?“

„Rada!“

Olivia zabuchla knihu a vykročila k dverám. Stilton ju objal okolo pliec a odišli z miestnosti. Mette s Arnem sa pozreli na seba.

„Mal by mať vlastné deti,“ usúdila Mette.

„To sa nestane.“

„Prečo?“

„Lebo sa tu upracuje na smrť.“

Mette nevedela, či ju Arne nepodpichuje, radšej poznámku prešla mlčaním.

„O hodinku máme poradu,“ oznámila.

„Prídem.“

Mette sa vo dverách zastavila a otočila sa k nemu.

„Myslíš si, že ho nájdeme?“

„Skôr či neskôr iste.“

S tál na kopci nad pásmom lesa. Na sebe mal sivú flísovú bundu a tmavé kožené topánky. Dľaňou si pomaly pretrel čelo. Teplota sa šplhala nad tridsať stupňov. Slnko nemilosrdne pražilo. Bola jedna hodina popoludní a jeho telo nevrhalo nijaký tieň. Rozhliadal sa dookola po nehostinnej a puste krajine, vzduch sa ani nepohol. V dialke sa zo skalného útesu vzniesol myšiak a vzápätí zmizol. Na obzore sa ligotali končiare vrchov národného parku Sarek, pokryté snehom.

Až tam nepôjde.

Zdvihol palicu a vykročil. Zo všetkých strán mu na tvár nalietavali čierne mušky, ale to ho netrápilo. Pokožku mal tvrdú a odolnú, pripomínala sivú lávu na skalách. Miesta, po ktorých prechádzal, boli dedinské sobie pastviny. Po tomto chodníku kráčal už jeho dedo, neskôr otec. A teraz on, posledný z rodu, lebo nemá potomka. Prsty mu rokmi sklaveli a pokrútili sa, ale to mu nebránilo odtrhnúť zopár nažlto dozretých ostružín. Sladká šťava aspoň na chvíľu zahnila smäd a dodala mu novú energiu. Onedlho dorazí do cieľa, odkiaľ k nemu čoraz hlasnejšie doliehal hukot.

Na poslednom úseku spomalil, kráčal váhavejšie, lebo vedel, aký pohľad ho čaká, a to ho brzdilo. No netušil, čo iné by mohol urobiť. Po niekoľkých posledných krokoch sa zadíval na široký divoký tok pred sebou. Krištáľovo čistá voda sa valila medzi skalami a vyšplechovala do vzduchu, akoby sa hrala a tancovala. Bolo to krásne, no zároveň smutné. Pred rokmi tu v lete pretekal iba tenký pokojný

potôčik, ktorý si pomedzi zakrpatené briezky a popínavé vresy so šumením razil cestu až dolu k jazeru Låddauersjön.

Predtým než sa všetko zmenilo.

Pozrel sa na tienistú stranu hory, na skalnú dutinu, ktorú Sámovia v dedine nazývali Modrý vlk. Pohľadom kĺzal vyššie k ligotajúcemu sa pásu snehu v jednej zo skalných rozsadlín, k prameňu širokého riečneho prúdu. Keď bol malý, rozsadlinu pokrýval ľadovec od jedného vrchu k druhému. Neovplyvňovali ho klimatické zmeny, iba ak prišlo mimoriadne teplé leto, tieklo odtiaľ trochu viac vody, ale to bolo všetko. Teraz však to už nebol ľadovec, skôr zmenšujúci sa fliačik snehu, ktorý sa topil z roka na rok čoraz väčšími a valila sa z neho voda. Nijaký pokojný potôčik, ale veľký hučiaci prúd. Vyzeralo to, akoby z hory unikal život.

Do vody ponoril zelený džbánik a dožičil si dúšok ľadovej vody. Keď zdvihol hlavu a opäť sa pozrel k rozsadline, na bielom snehu zbadal čierne bodky. Nepotreboval ďalekohľad, aby vedel, o čo ide. Mal niekoľko sobov, ktoré rady vyhľadávali chládko vysoko v horách. Najmä počas leta ako tohoročné, s výnimočne horúcimi dňami, aké ani nepamätá. Vykročil za svojimi sobmi.

Keď zbadali, že prichádza, odbehli. Dnes nemal so sebou psa, lebo mu ochorel. No ani ho nepotreboval. V tejto horúčave sa soby nechystal zaháňať. Keď dokráčal na okraj ľadovcového poľa, všimol si, že z neho vytrča trs trávy. Žeby už rozmrzala aj pôda? Podišiel bližšie, aby zistil, o akú rastlinu ide. Mohla by to byť zakrpatená vrba, prípadne borievka. No mýlil sa. Zo snehu trčala ľudská ruka.

S chýbajúcim kúskom prstenníka.

Olivia Rönningová bola šťastná. Šťastná, zalúbená a dohneda opálená. Do plachiet jej dul správny vietor nielen na dovolenke v Mexiku, ale akoby ju niesol aj vo chvíli, keď priam vplávala na národné operatívne oddelenie NOO, na svoje pracovisko v budove štokholmského policajného úradu. Na chodbe radostne zdravila kolegov a priam žiarila, takže mnohí zostali trochu zmätení. Vari na niečom fičí? Veď človek takto nevyzerá bez dôvodu, a už vôbec nie v týchto časoch! Keď nakoniec otvorila dvere kancelárie, v ktorej sedela spolu s Lisou Hedqvistovou, oblúbená kolegyňa na ňu vrhla spýtať pohľad.

„Prečo sa tváriš tak šťastne? Nemáš v tele kúska hanby?“

Olivia sa zasmiala, zdvihla ruku a zľahka sa capla po uchu.

„Prepáč, akosi nepočujem. Je tu nejaký mizerný signál.“

„Asi ti do ucha vliezol morský slimák. Čítala som, že to je životu nebezpečné. Aspoňže vyzeráš skvelo.“

Lisa vstala zo stoličky a mocne objala Oliviu, ktorú na okamih zahalil ľahký obláčik neznámeho parfumu. No možno sa ten pôvodný zmiešal s trochou potu, čo by bolo úplne pochopiteľné, lebo vzduch v miestnosti sa dal nazvať všelijako, len nie svieži. Cez značne špinavé okná pražilo slnko a vo vzduchu, čo sa rozhybal pri ich objatí, tancovali zrníčka prachu. Olivia ledva stlmila kýchnutie pri Lisinom uchu.

„Na zdravie a vitaj doma. Mali ste sa dobre? Prečo si neposielala viac fotiek?“

Lisa pustila Oliviu z objatia, vyzliekla si pulóver a znova si sadla. Olivia si zavesila tašku a napravila sponu, ktorá jej tmavé vlasy držala v čudesne strapatom uzle.

„Mali sme sa čarokrásne,“ odvetila. „No dobre, viem, na Instagram som zavesila len pár obrázkov, ale mám tolko fotiek, že ťa nimi utrápim!“

Olivia si sadla a vzápätí sa zviezla, bradou takmer narazila o kraj stola.

„Dopekla!“

Olivia fľochla na Lisu, ktorá sa zachádzala od smiechu.

„Ty si mi tu niečo uvoľnila!“

„Nie!“

Lisin záchvat smiechu oživil sivú kanceláriu a prach, ktorý predtým tancoval, teraz už lietal po miestnosti ako splašený.

„Prisahám, že som sa ničoho nedotkla!“

Olivia sa vyhrabala z ponížujúcej polohy a skúmala stoličku, ale ani jedna z pák nefungovala, ako by mala, preto to napokon vzdala, odsunula ju k stene a namiesto nej si vzala skladaciu. Tá bola zasa trochu privysoká, ale zatiaľ sa s ňou musela uspokojiť. Lisa sa pomaly spamätávala zo záchvatu smiechu a poutierala si slzy.

„Presne toto som potrebovala! Keby si sa pri tom videla!“

„Som šťastná, že som smela rozžiariť tvoju bezútešnú prítomnosť. Počuj, nie je tu nejako teplo?“

„Ako v pekle! Porucha klimatizácie.“

Olivia pristúpila k oknu a stláčala kľučku.

„Zbytočné,“ upozornila ju Lisa. „Nedá sa otvoriť.“

„Čo to má znamenať? Len čo vytiahnem päty, hneď sa všetko pokazí?“

„Bingo,“ vycierala sa Lisa. „Nielen ty si odišla na dovolenku.“

„Jasné. Ako si sa mala ty?“

„Celkom dobre, vlastne... no... Navštívila som mamu na Ålande, kde neprestajne lialo, preto som sa v poslednej chvíli rozhodla vypadnúť s kamarátom do Malagy.“

„Paráda.“

„Myslíš? Štyridsaťpäťstupňové horúčavy! Takmer celý týždeň som trčala v hotelovej izbe a dychčala ako pes, kým tu doma mali tridsať stupňov a krásne počasie! A to mi jednoducho všetci pripomínali fotkami z *fantastických* ochutnávok piva, *úžasných* grilovačiek a popíjania *neskutočných* drinkov pri svite mesiaca!“

Olivia sa uškŕňala. Lisa na ňu namierila pero.

„Tomu sa hovorí škodoradosť!“

„Ale nie. Iba sa hrozne teším, že ťa zasa vidím,“ bránila sa Olivia. „Chýbala si mi.“

Neklamala. Lisa už nebola len kolegyňa, ale skutočná priateľka. Spočiatku mali isté problémy, no vyčistili si stôl. Keď Mette odišla do dôchodku, Lisa sa na pracovisku pre Oliviu stala pevným bodom. A nielen v práci. Vedela, že na Lisu sa môže vždy spoľahnúť, čo bolo cennejšie než zlato.

„Ako to vyzerá tu?“

„Dá sa. Vrátila som sa minulý týždeň a rovnými nohami som skočila do tej vraždy vo Vårbergu.“

„Čítala som o tom. Hrozné. Ale už sme ho chytili, však?“

„Áno, sám sa prihlásil. Je vo väzbe, prebieha dokazovanie a súd nariadil dôkladné psychiatrické vyšetrenie. Vyzerá to tak, že zrejme skončí na psychiatrii v partii iných bláznov.“

Lisa uhýbala pohľadom. Olivia však vedela, čo má na mysli. Lukas Bengtsson, presnejšie jej Lukas, sa takisto podrobil množstvu psychiatrických vyšetrení. A skončil v Karsuddene s inými „bláznami“. No presne tým sa podobnosť končila. Lukasa vyhlásili za nevinného, prepustili ho a psychickú poruchu mal nateraz plne pod kontrolou.

„Nemyslela som tým...“ Lisa si zahryzla do pery.

„Veď chápem.“

„Stále je okej?“

„Áno.“

„A mali ste sa fajn? Myslím tým... spolu.“

Olivia sa usmiala.

„Mali sme sa výborne. A čo ty?“

Lisa si nenápadne povzdychla.

„Prečo sa pýtaš? No... s tým som skončila. Keby si videla moje posledné rande... On mal...“

„Olivia Rönningová.“

Olivia okamžite spoznala hlas, čo prichádzal z dverí. Patril Kla-sovi Hjärnemu, ich novému, no rozhodne nie obľúbenému šéfovi. Nahraďiť Mette Olsäterovú a zasadnúť na jej stoličku nebolo práve najjednoduchšie.

„Máš chvíľu čas?“ opýtal sa Hjärne.

Olivia si všimla, že Lisa sa šklabí, lebo Hjärne na ňu nedovidel. Očividne nepatril ani k jej favoritom.

„Samozrejme. Tu, alebo...?“

Zrejme skôr alebo, lebo Hjärne zmizol z dverí. Olivia vstala a po-brala sa za ním.

Keď vošla do jeho kancelárie, našla ho už sedieť a rukou rázne uka-zoval na stoličku oproti. Bol nízky, dosť zagulatený, očividne nevy-trénovaný. Do úradu sa dostal po akademickej línii. Olivia si sadla. V tejto miestnosti bolo citelne dýchatelnejšie ovzdušie, čomu do-pomáhal prúd vzduchu z nevelkého ventilátora na stole.

„Dlhá dovolenka.“

Hjärne sa pohodlne oprel dozadu a sťahoval si košelu, čo sa mu vyhrnula, aby zakryl vytrčajúce brucho, ale bol to márný pokus.

„Hej.“

Olivia netušila, kam Hjärne mieri svojou poznámkou.

„To je dobre, to je dobre. No teraz je najvyšší čas vykasat' si ru-kávy a opäť sa pustiť do práce.“

„Súhlasím.“

Olivia predpokladala, že sa zapojí do vyšetrovania prípadu, ktorý rieši Lisa. To jej vyhovovalo, po dovolenke by prišlo vhod rie-šiť prípad, ktorý bol v plnom prúde a páchatel' známy. Aspoň by večery a noci mohla tráviť s Lukasom, nemusela by sa venovať ni-čomu inému. Skrátka, privítala by, keby sa v práci mohla rozbiehať pomaly.

„Chcem, aby si sa ujala prípadu na severe v Arjeplogských horách,“ oznámil Hjärne.

„Čože?“

Hjärne sa na jej reakcii bavil. Pravdepodobne ho tešilo, že ju zasskočil. Aspoň tak to vnímala Olivia. Predklonil sa, lakte vyložil na stôl a gestikulujúc ako predajca z teleshopingu, vyhlásil:

„V horách našli mŕtvolu. Chcem, aby si sa na to išla pozrieť.“

Poslednú vetu doplnil výrazne vystrčeným ukazovákomp mieriacim na Oliviu. Po tomto výkone sa opäť spokojne oprel dozadu.

„Aha,“ hlesla Olivia. „Sama?“

„Máš s tým nejaký problém?“

Na Hjärneho čele sa zjavila vráska.

„Nie. Ibaže je to trochu nezvyčajné.“

„Pomoc a informácie ti poskytnie miestna polícia, to by mohlo stačiť. Práve v tejto chvíli sme dosť natesno, čo sa týka pracovníkov, takže by som len ťažko obhájil, že k starému prípadu posielam viac ľudí.“

„K starému prípadu?“

„Vari som to predtým nespomenul?“

„Nie.“

„Vyzerá to tak, že obeť ležala v snehu niekoľko rokov.“

„To je záležitosť pre Odložené prípady.“

„Aj tí majú plné ruky práce, práve očakávajú, že vyriešia vraždu vo Väsby, a okrem toho majú na stole ďalších 193 prípadov. A navyše – mŕtve telo sa pokladá za čerstvý nález. Preto sa pýtam znova: Máš s tým nejaký problém?“

„Nie, vôbec,“ zaklamala Olivia.

„Dobre.“

Hjärne vzal zo stola fascikel a podal jej ho.

„Tu sú všetky informácie, ktoré máme. Telo sa nachádza v súdnej pitevni v Umeå. Navrhujem, aby si cestovala vlakom. V tomto prípade nezáleží na niekoľkých hodinách.“

Olivia prevzala fascikel s výrazom sklamaného decka.

„Kedy mám odcestovať?“

„Dnes večer. Anita ti objednala lístok na nočný spoj do Umeå. Ako sa odtiaľ dostaneš do Arjeplogu, nechám na teba, rozhodneš sa na mieste. No rátať s tým, že tam budeš dva, možno tri dni.“

„Okej.“

Hjärne si nasadil okuliare na čítanie, aby tým naznačil, že rozovor sa skončil. Olivia vstala. Kývla mu hlavou, otočila sa a vyšla z kancelárie. Rozhodnutie o ceste vlakom nijako nesúviselo s ochranou životného prostredia, tým si bola istá. Hjärne nepôsobil ako nadšený environmentalista. Skôr išlo o to, aby podčiarkol, že Olivii prípad v porovnaní s najnovšou vraždou je na vedľajšej koľaji. No zjavne nešlo iba o momentálny nápad, keďže lístok na jej meno dal zakúpiť vopred.

Olivia však nemala nič proti vlaku. V posledných týždňoch strávil veľa času v lietadlách, takže mala čo kompenzovať.

Do pracovne sa vracala s úplne inými pocitmi, než sem pred chvíľou vchádzala. Za starých čias, keby jej takýto príkaz dala Mette, vnímala by to ako vyznamenanie a ocenila by výzvu, aby cestovala sama. Lenže „staré časy“ sa minuli. Mette tu nebola a doma čakal Lukas, ktorého nechcela nechávať osamote dlhšie, než je nutné. Preto úlohu vnímala skôr ako trest.

Odcestovať do Arjeplogu?

*

Moderná technika, inými slovami digitálna revolúcia, mala svoje výhody aj nevýhody. Prednosťou bola možnosť hocikde a hocikedy získať informácie o najnovších udalostiach. Z ktoréhokolvek kúta sveta. Presne to spôsobilo, že mužov problém s prostatou, ktorý ho nútil tráviť veľa jednotvárných chvíľ na toalete, sa vďaka iPadu, ktorý ho naučila ovládať dcéra, zdal znesiteľnejší.

Aj teraz sedel na vyhrievanej doske a sledoval najnovšie správy. Prvý príspevok o Donaldovi Trumpovi, ktorý golfovou loptičkou trafil do hlavy svojho zaťa, ho zaujímal pramálo. Napriek špekuláciám, že zaťa trafil náročky. Zato nasledujúci článok ho zaujal

mimoriadne. Išlo o živý vstup reportéra, ktorý sa nachádzal v Arjeplogu. V topiacom sa ľadovci v oblasti Radtjaområdet sa našlo telo, ktoré tu pravdepodobne ležalo niekoľko rokov. Miestna polícia nevyhlásila, že by mohlo ísť o vraždu.

Ďalšou prednosťou modernej techniky bola možnosť zavolať niekomu priamo z iPadu cez Facetime. Keď sa dovolal, ženu zastihol v kuchyni, kde zohrievala lazane. Chvíľu trvalo, kým jej vysvetlil, o čo mu ide, a rovnakú chvíľu trvalo, kým ho pochopila. Vzápätí však stratila chuť na jedlo a zostala v šoku.

A vydesená.

*

Keď Olivia vošla do panelového domu, zaplavili ju vône pripravovaných večerí. Na prízemí ktosi zjavne miloval cesnak, čo Olivii pripomenulo, že sa nestihla naobedovať. Vôňa ju nástojčivo sprevádza až po tretie poschodie. Schody brala rýchlo, po dvoch, zadržovala dych.

Kým zdolala posledné mramorové schody pred Lukasovým bytom, poriadne sa zadychčala. Niekoľko týždňov bude bývať uňho, lebo v jej byte na Högalidsgatan vymieňali balkón.

Zalovila v taške, aby vytiahla kľúče. Z bytu sa ozýval hlas Davida Bowieho, ktorý sa pýtal, či existuje život na Marse. Kľúče našla až zázračne rýchlo. Vzápätí sa ukázalo, že jej nadšenie bolo vlastne zbytočné, lebo dvere neboli zamknuté.

V tomto byte sa však nechystala nijaká večera. Do nosa jej udiejala silná vôňa terpentínu a olejov, priam prečisťovala nosové dutiny. Olivia zhodila bundu na stoličku a obývačkou prešla do ateliéru, či do maliarskej izby, ako hovorieval Lukas. Miestnosť nebola až taká veľká, aby si zaslúžila pomenovanie ateliér, ale tu pracoval. Priestor zaplnili obrazy aj nezarámované plátna, podaktoré dokonca pripevnené na stenu obyčajnou nastreľovacou pištoľou. Uprostred neporiadku stál Lukas so štetcom v ruke, oblečený v žltých spraných spodkoch, ktoré vyzerali, akoby pochádzali z osemdesiatych rokov, lebo boli vyťahané a na zadku vysedené.

A napriek tomu všetkému...

Veľmi ho ľúbila.

Nijaké spodky na svete nemohli ovplyvniť, čo k nemu cíti. Priťahoval ju ako magnet kovové čiastočky. Vhodnejší výraz na to nenachádzala. Netúžila po ničom inom, iba sa ocitnúť v jeho silnom príťažlivom poli a zotrvať v ňom. Jej telo si žiadalo jeho telo takým spôsobom, aký nikdy predtým neokúsila. Jednoducho ju celú priam okupoval.

A teraz ju chcú deportovať kamsi dopekla na sever!

Na jednom pleci mal Lukas červenú farbu, od ktorej sa pri dotyku zafarbili aj končeky jeho dlhých tmavých kaderí. Plne sa sústreďoval na plátno pred sebou. Malba zachytávala istý magický okamih v mexickom Cuatro Ciénegas. V popredí sa črtala ženská noha, za ňou hotelová izba, kúpajúca sa v teplých farbách. Hotel sa volal Xipe Totec. Noha patrila jej. Olivia sa prikradla k Lukasovi a zozadu ho objala. V prvej chvíli akoby skamenel, ale keď ho pobozkala na zátylok, uvoľnil sa.

„Ach, to si ty?“

„A kto iný by to mohol byť?“

„Nikto, iba som bol ponorený do... vyľakala si ma. Kolko je hodín?“

„Pol siedmej.“

Olivia zaborila nos do jeho chrbta. Bowie sa znova spytoval, či na Marse existuje život, a Olivia mu v duchu odpovedala, že na to zvysoka kašle, túži len zostať doma a netrepať sa bohviekam nejakým vlakom. Lukas sa vyslobodil z objatia a otočil sa k nej. Premeral si ju svojím uhrančivým pohľadom, potom ju chytil za ruky a hral sa s jej prstami.

„Ešte by som rád chvíľu maľoval,“ povedal. „Potom by sme mohli...“

Dotyk. Čo všetko vie spôsobiť letný dotyk! Končeky prstov na pokožke. Olivia vstúpila do magnetického poľa. Volá sa to železné piliny, spomenula si, nie kovové čiastočky, a silno sa k nemu priťisla.

„Musím ísť do Umeå,“ povedala potichu.

„Prečo?“

„V horách sa našlo mŕtve telo a môj šéf si myslí, že by som sa mala oň postarať. Jednoducho ma odtiaľto vyhostil.“

„Kedy odcestuješ?“

„Dnes večer. Vlakov o 21.12 z Hlavnej stanice.“

Pritlačila sa k nemu ešte tesnejšie.

„Stihneme to. Potom sa rýchlo pobalím. A niečo zhltnem.“

Lukas sa rozosmial. Zdvihol ju a odniesol k starej plyšovej pohovke. Ovinula sa mu nohami okolo drieku. Na pohovku dopadli ako pospletaná kopa dvoch ľudských tiel.

„Ako dlho tam budeš?“

„Asi dva dni. Ak ich bez teba vôbec prežijem!“

„To sotva.“

Lukas ju so smiechom pobozkal na krk a Olivia si priznala, že má pravdu. Túžila zostať tu, na tejto pohovke, s Lukasom.

V jeho blízkosti a magnetickom poli.

Navždy.

*

Muž v Solvalle patril k štamgastom a rokmi si prisvojil stolík pod oknom, ktorý bol preňho vždy rezervovaný. Rovnako aj dnes večer. Sedel chrbtom k reštaurácii a pozeral sa von oknom na dostihovú dráhu. Kone práve bežali na opačnej strane. Sledoval ich ďalekohľadom. Poprýchalo. Výberové dostihy, ktoré sa konali na pamiatku K. G. Bergmarka, sa napriek tomu uskutočnili. Muž staval zopár tisícoviek na Minnestads Ecuadora. Bol to dobrý tip, lebo dnes večer sa mu nechcelo priveľmi riskovať. Keď kone vbiehali do cieľa, mužovi sa zrýchlil tep. Odložil ďalekohľad a kone sledoval cez okno. Ešte kúsok pred cieľom išlo o vyrovnaný súboj a džokeji nešetrili bičičky, no Minnestads Ecuador v cieľovej rovinke predsa len získal náskok jeden a pol dĺžky. Muž spokojne zaťal päst a pobúchal si po kolene. Pokladnica sa opäť naplní. Otočil sa, ale hneď sa strhol. Za chrbtom mu zrejme celý čas sedela žena v tmavých okuliach

značky Ray-ban. Dobre vedel, o koho ide, a kývol jej na pozdrav. Pred ženou na stole ležala rozložená mapa. Muž sa do nej pozrel a všimol si zakrúžkovaný križik. Žena otočila mapu, aby ju mohol čítať zo svojej strany.

Zakrúžkované miesto ležalo severne od Arjeplogu.

*

Keď Olivia nastupovala do vlaku na Hlavnej stanici, ešte vždy akoby sa vznášala v bubline s Lukasom. Usadila sa pri okne. Aspoňže to bol spací vagón. Kým dorazí do Umeå, dožičí si pár hodín spánku. V kupé boli okrem nej len ďalší dvaja cestujúci. Staršia žena s dlhými svetlými vlasmi, ktorá okamžite vytiahla mobil, nasadila si slúchadlá a hľadela len na displej. Olivia kútikom oka zbadala, že si prezerá fotky na Instagrame. Druhá osoba v kupé bola mladá dievčina, podľa Oliviiho odhadu sedemnásť- či osemnásťročná. Mala tmavé, nakrátko ostrihané vlasy. Pri Karlbergu sa zohla k taške a nevybrala si z nej mobil, ale úplne nečakane knihu. Olivia sa nádejala, že ju čaká pokojná noc, ak sa zo spolucestujúcich nevyklujú hrozne chrápajúce osoby alebo ich nebudú prenasledovať nočné mory à la Stilton.

Vlak postupne zrýchľoval. Okolo Helenelundu, Sollentuny a Häggvicku prefičali v ružovom opare zapadajúceho slnka. Vo chvíli, keď míňali Rotebro, oblasť spojenú s detstvom, cinkol jej mobil. Prečítala si esemesku: „Chápeš? Vieš, ako veľmi? Najviac na svete!“ Nasledovali tri červené srdiečka. Olivia sa pousmiala a všimla si, ako si staršia dáma vedľa nej povystierala chrbát a šibla pohľadom na jej mobil. Vari len nechce tajne čítať moju esemesku? Olivia nahla mobil k sebe a napísala odpoveď: „Chápem presne ako veľmi a najviac na svete, lebo aj ja. Najnaj.“ A pridala štyri srdiečka. Obratom dostala odpoveď: „Teraz sa zasa ponorím do nálady v Cuatro Ciénegas a vypnem si mobil. Dúfam, že si trochu pospíš. Ozvem sa zajtra.“ Odpovedala emotikonom palec hore a srdiečkom, potom si oprela hlavu o okno a zatvorila oči. V rytme buchotu kolies sa ponorila do seba.

Zaslúži si byť takáto šťastná? Ako dlho potrvá stav, v ktorom sa ona, oni, nachádzajú? Lebo hrozba nepominula.

A nie je iba jedna.

Predovšetkým je tu Lukasova choroba. Disociatívna porucha osobnosti nie je diagnóza, čo sa dá brať na ľahkú váhu. Veď ho dokonca dostala do väzenia za zločin, ktorý nespáchal. No od chvíle, čo opustil Karsudden, sa nevyvorila nijaká druhá osobnosť. Vídali sa čoraz častejšie, a keď ho nakoniec oslobodili a prepustili, zistili, že sú nerozluční.

Vzťah s Lukasom jej otvoril úplne nové svety. Podaktorí jej priatelia síce varovne dvíhali obočie, predsa len – umelec a policajtká. Nepôsobilo to ako bežná kombinácia. Najmä nie umelec s potvrdenou psychickou diagnózou. Dokonca aj jej mama Maria prejavila isté znepokojenie. „Ale drogy neberie, však?“ opýtala sa. Olivia sa rozzúrila. Tak veľmi, že sa mame istý čas radšej neozývala, čo však u nich bývalo bežné.

Naopak Mette a Márten, tí zaujali opatrne pozitívny postoj a boli prví, čo Oliviu s Lukasom pozvali na večeru. Bolo to zvláštne nielen pre nich, ale aj pre Lukasa. Veď Mette zatkla Lukasa za vraždu, ktorú nespáchal. No večera dopadla dobre. Márten si Lukasa získal okamžite, nezaprel sa v ňom skúsený profesionálny terapeut. Ukázal mu aj svoju špeciálnu miestnosť v pivnici, kde si posedeli a rôznymi starými country skladbami sa usilovali vylákať z úkrytu pavúka Kerouaca. Nakoniec sa im naozaj ukázal. Aspoň to obaja tvrdili, keď sa vrátili za Mette s Oliviou, ktoré medzitým vypili priveľa vína. Obe z nervozity, každá z iného dôvodu.

Na nápad cestovať do Mexika prišiel Lukas. V ústave napísal Olivii báseň. Posledné verše vedela naspamäť:

*ale raz
keď tu opäť budem
odídeme do Cuatro Ciénegas
spolu*

Dohodli sa na tom už na prvom stretnutí. Zistili, že obaja precesto-
vali Mexiko, dokonca bývali na rovnakom mieste v mestečku
Cuatro Ciénegas. V hoteli Xipe Totec. Lukas to mal vytetované na
hrudi. Nie ako názov hotela, ale ako meno bôžika zodratého z kože.
Podľa aztéckej mytológie sám seba zvliekol z kože, aby nasýtil ľudí.
Symbol, ktorý Lukasa veľmi oslovil. Had, čo zvlieka kožu.

„Ako ja,“ priznal Lukas, keď sa o tom bavili. „Chvíľami som holý,
bez kože, potom sa stávam iným a vrastám do novej kože.“

No odkedy sa stali párom, Lukas sa nemenil, bol celý čas sám
sebou. Olivia bola za to nesmierne vďačná. Dohliadala, aby pra-
videlne užíval lieky a chodil k terapeutovi. Lukas bojoval so svo-
jou traumou a v Cuatro Ciénegas sa mu Olivia vyznala zo svojich
tráum. Rozprávala mu o osude svojej biologickej mamy na pobreží
Nordkosteru. O biologickom otcovi, ktorý sa o dvadsaťštyri rokov
neskôr stal obeťou toho istého vraha. O sebe, ako sa ocitla pri vy-
šetrovaní vrážd, ale obeť nepoznala.

Fascinovaný Lukas pozorne počúval. Mnoho rás sa milovali
v útulnej hotelovej izbe, v ktorej ich telá chladil iba starý hrdzavý
a škripajúci ventilátor. Olivia mala v živej pamäti magický okamih,
keď pocítila, že teraz konečne splynuli a navzájom sa naplnili.
Presne tento okamih sa Lukas pokúsil stvárniť na plátne. Olivia
si ho predstavila doma, ako tam stojí vo svojich vyťahovaných spod-
koch, a keď sa otvorili dvere kupé, uvedomila si, že sa nahlúplo
usmieva. Sprievodca im pomohol sklopiť ležadlá. Staršia dáma si
rýchlo ako prvá vybrala miesto na spanie. Mladá dievčina sa roz-
hodla pre horné ležadlo nad ňou, takže Olivii sa napokon ušlo
miesto dolu oproti nim. Vlak mal doraziť na miesto ráno o šiestej.
Olivia sa uložila na bok a zatvorila oči. Potrebovala sa vyspať, aby
sa vedela sústrediť na prípad.

Neznáma mŕtvola v horách.

Nad Arjeplogom.